

Jak se Vojta vydal na cestu

A přece maminka neměla pravdu. Vojta dorostl ostatní děti. Nikdo se mu neposmíval, že je malý. Ale ztrácel se docela často. Každou chvíli ho maminka hledala.

„Kde je Vojta?“ ptá se Moniky.

„Nevím,“ krčí rameny Vojtova sestra.

Dál kreslí kamarádce Lence do památníku koně. Moniku mladší bráška nezajímá. Věčně ji zlobí a pošťuchuje. Včera na ni dokonce vyplázl jazyk. Ať se klidně ztratí, myslí si Monika.

„Vojto!“ volá maminka. Hledí z okna.

„Vojtóóó!“

Nic. Ticho.

Maminka se mračí. Kde jen ten kluk může být?

„Vojto!“ zavolá znovu. Hlas se jí třese. Dostala o syna strach. „Jestli se neozveš, nedostaneš koláč!“ křikne.

„Tadýýý!“ ozve se ze zahrádky.

Vojta sedí ve větvích ořešáku.

„Dolů!“ vykřikne maminka.

Dívá se do koruny stromu. Cloní si oči.

Vojta leze po stromě jako opice.

„Spadneš!“ volá maminka.

„Nespadnu! Koukej!“

Vojta seskočí z větví na zem. Mamince zatrne v zádech. Ach, Vojta je jako z hadích ocásků.

Vojta není rád, že se o něj maminka tolik bojí. Copak je malý? Není! Už je mu šest let a brzy půjde do školy. Vojta se přece

neztrácí, ale schovává se! Rád tím zlobí sestru Moniku. Často na ni vybafne ze skříňně. Jednou večer se schoval pod postel. Chytil ve tmě Moniku za bosou nohu. Monika se vylekala. Křikem málem zbořila dům. Tehdy se zlobil i tatínek.

„Kdybys byl pes, tak ti vypráším kožich!“ řekl Vojtovi. „Ale protože jsi kluk, pomůžeš mi nanosit dříví do dřevníku.“ Jenže tohle ztrácení se nebylo nic proti tomu, co se stalo, když se objevil strýček Martin. To byla mela!

Vojta má mamčinu bratra Martina moc